

Tviol om de Spørgsmaal, som kunne opstaa i denne Anledning. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaa, at denne Del af § 51 skal udgaa, og at der i dens Sted bliver indsat den Bestemmelse, som det oprindelige Forslag fra Regjeringen indeholdt. Denne § 51 om Søer stod i en noget anden og tilbøielig en uheldigere Skikkelse i det Lovforslag, som blev forelagt Landsthinget ifjor, og det Udvalg, som behandlede dette, havde endel Betænkelighed ved at optage den i Loven og afskedede egentlig det Samme, som jeg her har ytret, at den skulde udgaa. Men imidlertid enedes man om den Redaktion, som her findes i mit Ændringsforslag, og som jeg foreslaar gjenindfat i Loven. Jeg anbefaler saaledes denne Forandring til Thingets Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Stuel): Det har ikke overrasket mig, at det ærede Medlem har fundet nogen Betænkelighed ved Lovens § 51, fordi jeg, som jeg yttrede ved Sagens forrige Behandling, selv har havt ikke liden Betænkelighed ved de der givne Bestemmelser. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem deri, at egentlig talt staar det Emne, som omhandles der, ikke i nogen umiddelbar Forbindelse med Lovens øvrige Indhold, idet det hverken angaar Bands Afledning eller Benyttelse. Imidlertid maa man jo dog sige, at det er et Anliggende, som grændser nær op til det, der især er Gjenstand for Behandling i Loven, idet der jo der ikke blot handles om Sænkning af Bændstanden i en Sø i den Hensigt at tilføre nye Arealer til Dyrkning og Benyttelse, men Sænkningen ogsaa kan staa i Forbindelse med Anslet om at kunne tilføre en bedre og fuldstændigere Vandafledning paa tilstødende Arealer. Grunden, hvorfor dette Anliggende har faaet Plads i denne Lov, er dog ikke væsentligt den Forbindelse, hvori det naturligt kan sættes med Betræbelserne for en hensigtsmæssig Vandafledning, men i en længere Narrætte er der, før der var Tale om Nedsættelse af en Kommission til Behandling af Spørgsmaalet om Bands Afledning og Benyttelse, kommet jævnlig eller i alt Fald flere Gange Henvedelser, ja direkte Andragender til Regjeringen om, at der maatte udkomme en Lov, hvorved der gaves noget lettere Afgang til Sænkning af Bændstanden i en Sø end den, som eksisterer ifølge Forordningen af 1790. Det kan nemlig ikke negtes, at der er de Steder, hvor betydelige økonomiske Interesser ere knyttede til Sænkningen af Bændstanden i en Sø, og det Interesser af en saadan Betydning, at der kunde være Anledning til, at Afdagen til et saadant Foretagende gjordes mulig, uagtet der kunde være en eller anden Interesseret, der, fordi hans Interesser ikke i samme Grad vare knyttede til et saadant Fore-

tagende som de Andre, kunde siges ikke at have nogen Interesse i Bændstandens Sænkning. Naar man nu bibeholdt den Regel, som indeholdes i Forordningen af 1790, og som var overgaaet i Regjeringens Forslag, og som ogsaa nu foreligger i det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem, vilde der fremdeles, for at en saadan Udørring eller Sænkning af Bændstanden kan finde Sted, udkræves alle de interesserede, tilgrændsende Lodbæeres Samtykke, og jeg ser i Grunden ikke, at man behøver en Lovregel for at sige, at det kan ske, naar alle de interesserede ere enige deraf. Hvis man altsaa ikke havde taget Emnet op i denne Lov, tror jeg, at man vilde blive nødt til i en nærmere Fremtid at bestjæftige Lovgivningsvirksomheden med denne Sag, og jeg kan dog ikke tro Andet, end at man i hvert Fald vil finde det rigtigt at indsekomme de fremsatte Ansøgere ved at gjøre det muligt, at saadanne Foretagender af stor økonomisk Betydning kunne gennemføres, naar man paa den anden Side saa vidt gjørligt sørger for, at ingen af de i Sagen interesserede udsættes for at lide noget Tab derved. Det er Grunden, hvorfor man optog Sagen i denne Lov, hvortil kom, at man, naar Loven udkom i den Skikkelse, hvori den foreligger, kunde slaa en Streg over hele den tidligere Lovgivning, hvilket ikke vilde blive Tilfældet, hvis man bestandig skulde have gjældende, saa vidt jeg husker, § 5 i Forordningen af 1790, der giver Regler for dette Tilfælde. Under de Omstændigheder har jeg troet det rigtigt at lade Bestemmelserne erholde Plads heri Loven, og endstjøndt jeg ikke er blind for, at man naturligvis kan tænke sig Tilfælde, hvor den Regel, der er givet i § 51, kan komme til at berøre en enkelt Lodbægers eller enkelte Lodbæeres Interesser paa en ikke ganske ufølgelig Maade, tror jeg dog, at jeg, naar man tager i Betragtning de forskellige Hensyn, der maa gjøre sig gjældende her, maa fraraade at vedtage det foreliggende Ændringsforslag. I § 51 er der ganske vist givet Leilighed til, at de to Trediedele af de tilgrændsende Lodbæere, som ere Lodbægere i Søen, kunne forlange en Landvæsenkommission til at tage under Overveielse, hvorvidt en Sænkning af Bændstanden skal finde Sted eller ikke; men det maa jo dog bemærkes, at der udtrykelig er forbeholdt dem fuld Erstatning, hvis de skulde lide noget Tab ved den tilsigtede Udørring, og det er ligeledes sagt, at de, forsaavidt de ikke have Interesse deri, selvfølgelig ogsaa kunne blive fri for at deltage i Omkostningerne ved Udførelsen deraf. Der er jo altsaa saa vidt muligt i hvert Tilfælde givet de Paagjældende Udsigt til fuld Erstatning og til Stadelsholdelse. Nu kan det ikke negtes, at der jo kan være en Mand, som kan elske sin Eiendom og holder af, at have